

Landskap: *Bohuslän*

Upptecknat av:

Härad: *Tuland i Frähus*

Adress:

Socken: *Nesteröd*

Berättat av:

Uppteckningsår:

Född år i

Uppteckningen rör

Bröllopsbrev

Resteröd
Inlands Fränehnd.

2.

Bröllopsleken.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

För länge, länge sedan skulle det bli tvenne bondbröllop i Resteröds kyrka på en och samma söndag. Templet hade pyntats med nyskuret björklöv, ty det var på våren och den sista snön hade just smält bort i bergsskrevorna. Men det gick i landet en gammal sägen på den tiden, att den som hann först till kyrkan skulle bli lyckligast och hans ägodelar skulle bli stora och bära rik skörd. Storbönderna, vars döttrar skulle bortgiftas, bodde en bra bit från kyrkan, den ena i väster och den andra i öster, men båda hade ungefär lika lång väg till templet.

Så snart solen steg i öster och kastade sina gyllene strålar över landet reste sig "västerbonden" från sitt viloläger och bjöd med dundrande röst gästerna att vakna och drängarna att ställa i ordning vagnarna till bröllopståget. Och då solen hunnit något högre upp på himlavalvet, voro hästarna förspända och brudparet sutto i den främsta lövade vagnen dragna av ett par vita hästar. Efter dem följde den långa raden av fordon fyllda med skämtande och skrattande gäster.

Storbonden var nervös att icke hinna fram till kyrkan före det andra bröllopståget och det dröjde icke länge förr än den ringlande raden av fordon satte sig i gång i början sakta och varligt, men eftersom man nalkades målet allt raskare och raskare. Slutligen bar det av i vildaste galopp utefter den slingrande vägen. Nu syntes redan templets smäckra tornspiror i fjärran och "västerbonden" gnubbade förnöjt sina händer. Men då uppenbarade sig plötsligt det andra bröllopståget från motsatta hållet och körde i rasande fart upp på kyrkbacken. Bonden gav till ett vredgat rytande, ropade på sina drängar och sprang mot de nyss ankomna. Det växades hårda ord och snart var stridsleken i full gång. Man slogs med knölpåkar, stenar och knivar och gästerna från de båda bröllopstågen voro snart inblandade i den ursinniga kampen. Män sårades och blod flöt.

Under ett par timmars tid fortsattes striden, men slutligen återstod blott bland de levande bruden från det ena bröllopståget och brudgummen från det andra. Blek och skrämnd stod den unga kvinnan i den vita brudslöjan och blickade stelt på mannen framför henne. Men denne gick sakta fram till tärnan, tryckte henne antill sig, kysste henne och omslingrande av varandras armar gingo de båda in i templet och vigdes av den äldrige prästmannen.

— ej templet utan kyrkan. En viss betydelsefullhet.

(1888)